

גיל עשרוני: אדם נשאר

אדם נשאר ואחרים אינם עמו
ומה הוא לעצמו, ואיך יכתוב
מלים שלא יקרא, דרישות-שלום
מאחרים אשר זוכרים; אולי היום
פתאום לרגע הוא יפתח דלתות
והוא ימצא עצמו עומד למול
עצמו וכל דבריו אילמים, ופיו בעול
ושתיקותיו הן ציפרים מתות.
אדם נשאר, ואיך יוכל שלא
לצחוק לנעליו, לגעת בצילו
למנות את כל נשימותיו הארוכות
ולמלא כָּאֵב בתרמילי שתיקות
והוא קורא, אבל גופו כותב
בכל תנועה, ושערו שותק
והוא אילם אבל צילו צועק
את כל יראת הקץ הקרב.

יום כיפור, 74

אני רעב ללחם, למלה טובה, לאהבה
אני רעב תמיד, וכל ימי
הם יום-כיפור ארוך ורוזה;
כל נדרי חזרו ללא כיסוי
והסליחות בוכות כיתומים
אני רעב לשמך, לכל מגע אשה
אני רעב, וכל ימי
ימים גוראים באמת.
האם עדיין תטבלי במלח דמעתך
את לחם בשרך הלא-אפוי
ושערך, האם יזכור
איך כרכוהו ידי כתפילה?
מבית-הכנסת הקודר של מצפוני
שבים כל חטאי היבשים
והם יפים וכואבים כמוך.

באוטובוס

בספינת-פח עמוסת חלומות
 נערות קטנות ונוגות,
 נושמות אהבה עייפה
 לחבריהן השעירים ;
 מחר תפקנה זכרונות
 במשרדים אכולי אבק.
 בספסל כנגדי, יפה
 חשופת-גב, מגרדת
 ציפורן אדומה ופניה
 כתמונה אבודה.
 ואני קם ומפנה מקום
 לייאוש זקן, ובראשי
 מצלצלים פעמוני עצור.

ידידי יהיה אב

ידידי יהיה אב ; אשתו
 נושאת משא נושם בכאב
 וילדי עדיין מקפצים נוגים
 בין עצי מחשבותי האסורות ;
 ידידי יהיה אב ; בניו
 יבואו כשתילי זיתים כמוסים,
 אחד אחד ובאין רואה, לחמוס
 את כל אוצר שנותיו הצעירות.